

Q

- de Quadrienni præscriptione. pag. 483. Lib. 7. tit. 37.
de Quadrimenstruis brevibus. 103. * 4. 42.
Quæ res exportari non debeant. 260. * 4. 41.
— pignori obligari possunt. 556. * 8. 17.
— venire non possunt. 260. * 4. 40.
Quæ sit longa consuetudo. 575. * 8. 55.
de Quæstionibus. 616. * 9. 41.
de Quæstoribus et Magistris offic. 719. * 19. 6.
Quando civilis actio criminali præjudicet. 641. * 9. 31.
— decreto opus non est. 560. * 5. 72.
— dies legati vel fideic. 456. * 6. 55.
— et quibus quarta pars. 655. * 10. 34.
— ex facto Tutoris. 540. * 5. 59.
— fiscus vel privatus. 221. * 4. 15.
— Imperator inter pupillos. 175. * 3. 14.
— libellus Principi datus. 87. * 1. 20.
— licet ab emptione discedere. 265. * 4. 45.
— licet unicuique sine Judice. 179. * 5. 27.
— mulier tutelæ officio fungi potest. 554. * 5. 55.
— non petentium partes. 375. * 6. 40.
— provocare non est necesse. 511. * 7. 64.
— Tutores vel Curat. 551. * 5. 60.
Quæmadmodum civilia munera. 660. * 10. 42.
— testamenta aperiantur. 408. * 6. 52.
Qui admitti ad bonorum possess. 374. * 6. 9.
— ætate. 555. * 5. 68.
— ætate vel professione se excus. 664. * 10. 49.
— bonis cedere possunt. 515. * 7. 71.
Quibus ad conductionem prædiorum. 715. * 11. 72.
— ad libertatem proclamare non lic. 473. * 7. 18.
— ex causis majores in integr. 455. * 2. 54.
— Muneribus excusentur hi, qui etc. 667. * 10. 58.
— non objic. longi temp. præscr. 482. * 7. 55.
— res judicata non nocet. 500. * 7. 56.
de Quibus muneribus. 665. * 10. 48.
Qui dare Tutores vel Curatores possunt. 552. * 5. 54.
— et adversus quos in integr. 149. * 2. 42.
— legitimam personam standi in jud. 168. * 3. 6.
— manumittere non possunt. 465. * 7. 11.
— militare possunt. 758. * 12. 34.
— morbo. 555. * 5. 67.
— morbo se excusant. 664. * 10. 50.
— non possunt ad libertatem pervenire. 464. * 7. 12.
— numero liberum se excusant. 555. * 5. 66.
— numero tutelarum. 555. * 5. 69.
— petant Tutor, vel Curat. 550. * 5. 51.
— potiores in pignore hab. 557. * 8. 18.
— pro sua jurisdictione. 167. * 5. 4.
— testamenta facere possint. 585. * 6. 22.
Quod cum eo, qui in aliena potestate. 257. * 4. 26.
Quomodo et quando Judex. 490. * 7. 45.
Quo quisque ordine conveniatur. 689. * 11. 55.
Quorum appellationes non recipiuntur. 513. * 7. 65.
— bonorum. 520. * 8. 2.
— legatorum. 521. * 8. 3.

5. Imp. VALENTINIANUS et VALENS AA. ad Modestum P. P.

Nulli officialium a sententia proprii judicis provocatio tribuatur: nisi in eo tantum negotio, quod ratione civili super patrimonio forte apud proprium judicem inchoaverit: scilicet ut in eo tantum negotio a sententia, ejus cui paret, judicis, quisquis velit, officialis appellet: quod per procuratorem etiam persequi jure tribuitur. — Dat. 4 idib. Jun. Cyzici, VALENTINIANO et VALENTE AA. COSS. 568.

4. Imp. VALENT., VALENS et GRATIAN. AAA. ad Olybrium P. V.

Abstinentum prorsus [ab] appellatione sancimus, quoties fiscalis calcoli satisfactio postulat, aut tributariae functionis solenne munus exposcitur, aut publici, vel etiam privati (dummodo evidenti atque convicti) redhibito debiti flagitatur: [ut] necessario in contumacem vigor judicarius excitetur. — P. P. Romæ, 18 kalend. septemb. VALENTINIANO et VALENTE 2 AA. COSS. 568.

3. Imp. VALENS, GRATIANUS et VALENTINIANUS AAA. ad Thalassium proconsulem Africæ.

Ab executione appellari non posse, satis et jure et constitutionibus cautum est: nisi forte executor sententiæ modam judicationis excedat. A quo si fuerit appellatum, executione suspensa decernendum patamus, ut si res mobilis est, ad quam restituendam executoris opera fuerit indulta: appellatione suscepta, possessori res eadem detrahatur, et [sequestro] idoneo collocetur reddenda ei parti, pro qua sacer cognitor judicaverit. Quod si de possessione, vel de fundis executio [cessaverit] et eam suspenderit provocatio, fructus omnes, qui tempore interpositæ provocationis capti, vel postea nati erunt, in deposito collocentur, jure fundi penes eum, qui appellaverit, constituto. Sciant autem provocatores, se vel ab executione appellantes, vel ab articulo, si eos perperam intentionem cognitoris suspendisse claruerit, quinquaginta librarum argenti animadversione multandos. — Datum 3 kalend. febr. Trev., VALENTE 6 et VALENTINIANO 2 AA. COSS. 578.

6. Imp. GRAT., VALENT. et THEOD. AAA. ad Hypatium P. V.

Quisquis ne voluntas defuncti testamenti scripta reseret, vel ne hi, quos scriptos patuerit heredes, [in possessionem] mittantur, ausus fuerit provocare, interpositamque appellationem is, cujus de ea re notio erit, recipiendam esse crediderit, viginti librarum argenti multa, et litigatorem, qui tam importune appellaverit, et judicem, qui tam ignavam convitiam adhibuerit, involvat. — Datum non. april. Trev., AUSEONIO et OLYBRIO COSS. 579.

7. Idem, AA. et ARCAD. ad Pelagium comitem rerum privatarum.

Ante sententiæ tempus, et ordinem eventus nec a discorsore, nec a rationali appellari liceat. — Dat. 15 kal. Mart. Mediol., ARCAD. A. 1 et BAUTONE COSS. 585.

8. Imp. ARCADIVS et HONORIUS AA. comiti rerum privatarum.

Et publicarum necessitatum, et privati ærarii depositi utilitas, ne commoda, quæ domui nostræ debentur callidis debitorum artibus differantur. Quamobrem appellatione eorum rejecta, qui aperte manifesteque convicti sunt: hoc observari præcepti hujus auctoritate censemus, ut ei quem constiterit esse publicum debitorem, appellationis beneficium denegetur. — Dat. 3 August. Med., ARCADIO 4 et HONORIO 5 AA. COSS. 596.

TIT. LXVI.

SI PENDENTE APPELLATIONE MORS INTERVENERIT.

1. Imp. ALEXAND. A. Juliano.

Etiã post mortem ejus, qui appellavit, necesse est heredibus ejus, vel reddere causam provocationis, vel statutis acquiescere. — P. P. 3 non. decemb. ALEXAND. COSS. 225.

2. Idem, A. Marcellinæ.

Ejus, qui requirendus annotatus appellavit, et ante actam causam mortuus est, bona ad successorem pertinere, parentibus meis placuit. — P. P. 3 non. decemb. ALEX. COSS. 225.

3. Idem, A. Ulpio.

Si is, qui adeptis bonis in exilium datus est appellaverit, ac pen-

4 L. 10, supr. de appellationib. — 5. Adde L. 8. in fin. infr. h. t.; excip. L. 22, supr. de appellat. — 6. L. 1, supr. h. t.; — 7. L. 21, supr.; L. 4, D. de appellat. — 8. Confer L. ult. supr. quib. ad libert. proclamare. — 9. L. 6, 2, 4, supr. de appellat. — 10. L. ult. pr. D. de appellat. recipiendi. — 11. L. un. infr. si de momentan. possess. — 12. Confer L. 6, 2, 5, supr. de appellat.: L. 1, 2, 1, D. quando appelland.; excip. tomæ L. 2, D. de appellat. recipiendi; L. 2, supr. ut lite pendente. — 13. L. 26, supr. de appellat.; L. ult. infr. de discussorib. — 14. Adde L. 4, supr. h. t.; excip. L. 22, supr. de appellat.
Tit. LXVI. — 1. Lib. 49. D. 13; adde L. 2, D. qua sentent. sine appellat. — 2. L. un. pr.

dente provocatione defunctus est: quamvis crimen in persona ejus evanuerit, tamen causam bonorum agi oportet. Nam multum interest, utrum capitalis pœna irrogata bona reo quoque adimat, quo casu morte ejus extincto crimine, nulla quæstio superesse potest: an vero non ex damnatione [capitis] sed speciali præsidis sententia bona auferantur: tunc enim subducto reo, sola capitis causa perimitur, bonorum remanente quæstione. — P. P. 6 id. Mart. MODESTO et PROBO COSS. 229.

4. Imp. GORDIANUS A. Alexandro.

Si pater tuus ad decurionatum evocatus appellationem interposuit, eaque pendente concessit in fatum, honoris ejus quæstio morte finita est.

5. Idem, A. Felici.

Quamvis ancilla, de cujus dominio disceptabatur, et a rectore provinciæ contra te jus dictatum fuerat, in fatum concesserit: tamen cum appellationem super ea re interpositam fuisset, et in numero cognitionum pendere proponas, ea provocatio suo ordine propter peculium ancillæ audiri debet.

6. Imp. CONSTANTINUS A. ad Bassum præf. urbi post alia.

Si unus ex litigatoribus adhuc pendente appellatione defunctus sit, non residuum tantum temporis heredes ejus habeant, sed etiam alios quatuor menses. Sin autem ad deliberationem hereditatis certum tempus indulgetur, post lapsum ejus temporis quatuor mensium numerabitur [spatium:] ne ignorantes negotium, vel etiam super adeunda hereditate dubitantes, priusquam aliquid commodum sentiant, damnis affici compellantur. — P. P. 15 kalend. Jun. Sirmii, CRISPO 2 et CONSTANTINO 2 CC. COSS. 321.

TIT. LXVII.

DE HIS, QUI PER METUM JUDICIS NON APPELLAVUNT.

1. Imp. DIOCLETIANUS et MAXIMIANUS AA. et CC. Dorophani.

Si contra te jure pronunciatum est, nec appellationis auxilium imploratum est, intelligis acquiescere te statutis oportere. In sacro enim comitatu nostro timere nihil potuisti. — S. 15 kal. Jun. Philoppopoli, AA. COSS.

2. Imp. JULIANUS A. Geminiano.

His, qui tempore competenti non appellant, redintegranda audientia facultas denegatur. Omnes igitur, qui contra præfectos urbi, [magistros officiorum,] vel magistros militum, seu proconsules, seu comites, seu præfectos Orientis, [seu vicarios Augustales,] vel alium judicem sub specie formidinis provocationem non arbitrantur interponendam, a recanda lite repellantur. Qui vero vim sustinuerunt, contestatione publice proposita: intra dies videlicet legitimos, quibus appellari licet, causas appellationis evidenti affirmatione distinguant: ut hoc facto tanquam interposita appellatione iidem æquitatis adminicula tribuantur. — Emissa 15 kal. Jul. MAMERTINO et NEVITA COSS. 562.

TIT. LXVIII.

SI UNUS EX PLURIBUS APPELLAVERIT.

1. Imp. ALEXANDER A. Licinio.

Si judici probatum fuerit, unam eandemque condemnationem eorum quoque, quorum appellatio justa pronuciata est, fuisse, nec diversitate factorum separationem accipere, emolumentum victoriæ secundum ea, quæ [sape] constituta sunt, ad te quoque, [qui nec provocasti] pertinere non ignorabit. — P. P. 14 kal. septemb. 2.

2. Idem, A. Sereno.

Si in una eademque causa unus appellaverit, ejusque justa appellatio pronuciata est: ei quoque prodest, qui non appellaverit. Quod si ætatis auxilio unus contra sententiam restitutionem impetraverit, majori, qui suo jure non appellaverit, hoc rescriptum non prodest.

D. h. t. — 3. L. 6, infr. de accusationib. — 4. L. ult. infr. si reus vel accusator mortuus fuerit; L. un. pr. D. h. t.; L. 9, in fin. D. de jure fisci. — 5. Vide enim L. 11, supr. de appellationib. — 6. L. 16, pr. D. de rei vindicat.; adde L. 8, D. de re judicata; L. 21, D. judicatum solvi; L. 3, supr. ne de statu defunctor. post quinquenn. — 7. Adde L. 5, supr. de appellat. — 8. Atrog. L. 29, D. de re judic.
Tit. LXVII. — 1. L. 6, supr. de his qui vi metusve causa. — 2. Vide enim d. L. 6.
Tit. LXVIII. — 1. Lib. 2, infr. h. t.; L. 16, 2, D. de appellat.; adde L. 1, supr. de directis rescript. — 2. L. 1, supr. h. t.

